

ΙΣΟΤΗΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΣΗΛΟΦΥΕΥΝ

Α Θ Η Ν Α

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1893

Supplement 1893

ΙΣΟΤΗΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Α Θ Η Ν Α

ΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΪΑΛΗΡΩΤΕΑ
 'Εν 'Ελλάδι δρ. 5
 'Εν τῷ 'Εξωτερικῷ φρ. χρ. 5

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
 ΑΘ. ΒΡΥΖΑΚΗΝ
 ὁδὸς Πανεπιστημίου, ἀρ. 26.-'Αθήνας.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ
 μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΚΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

ΑΘ. Ε. ΒΡΥΖΑΚΗΣ

'Ιπ. Ρ. † μέλος τῆς Μ. 'Ανατ. τῆς 'Ελλάδος τέως Σεβ. τῆς Σ. Στ. « Ἀθηναῖς ».

ΑΝΤ. Ι. ΧΑΛΙΚΙΟΠΟΥΛΟΣ

'Ιπ. τοῦ Ρ. †, τέως Μεγ. Θεσ. τῆς Μ. 'Αν. τῆς 'Ελλάδος Α'. 'Επ. τῆς Σ. Στ. « Ἀθηναῖς ».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

Β΄.

Ποια τὰ ὠφελήματα τὰ ὅποια θ' ἀποφέρει ἡ τῆς 'Εκκλησίας καὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ συνεργασία πᾶς ὁ παρακολουθῶν τὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐνεργείας τοῦ Παπισμοῦ δύναται νὰ ὑπολογίσῃ. Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος 'Εκκλησία, ἡ κατ' ἐξοχὴν 'Εκκλησία τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἔχει καθήκον νὰ ἀμυνθῇ ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐναντίον τοῦ Παπισμοῦ, ὅστις ὑπὸ τὸ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησία καὶ τεκτονισμός, ὑπὸ Ἀ. Βρυζάκη σελ. 129
Τὰ τρία τοῦ τέκτονος βήματα » 133
Ἡ ἐν Μερσίνη Σ. Στοὰ ὁ «Ταῦρος» » 137
Ἀνά τὰς Στοάς, ὑπὸ Α. Βρυζάκη » 137
Περὶ ἐλευθεροτεκτονίας, ὑπὸ Δ. Κ. Παπαγεωργίου » 138
Ἀδελφικὰ συμβάντα » 144

γράφον κρύπτει τὴν μάχαιραν, καὶ ὅστις παρεκκλίνειας τῆς ὁδοῦ τοῦ Εὐαγγελίου τολμᾷ ἐπιθέσει καὶ προσηλυτισμοὺς κατὰ χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ θέλει νὰ στήσῃ τὸ κράτος τοῦ ψεύδους ἐκεῖ ὅπου ἀπὸ αἰῶνων κυριαρχεῖ ἡ καθαρὰ χριστιανικὴ ἀλήθεια. Ὁργανον δὲ ἀμύνης ἔχουσα τὸν Τεκτονισμόν, δύναται νὰ ἀντεπεξέλθῃ τελεσφόρως κατὰ τῆς τοιαύτης ἐπιβουλῆς καὶ ν' ἀνακόψῃ τὸ ρεύμα τῆς ἀπειλούσης νὰ κατακλύσῃ τὴν Ἀνατολὴν προπαγανδικῆς τοῦ Παπισμοῦ δολιότητος.

Τί ἔρχονται νὰ κάμωσι τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν ἀποστόλων τοῦ Παπισμοῦ ἐν Ἀνατολῇ καὶ διασπείρονται ὡς λυσσαλεοὶ λύκοι, ζητοῦντες λείαν ὅπου γυνία γῆς ἑλληνικῆς, ὅπου ὑπάρχει ὀρθόδοξος χριστιανισμός; Ἔρχονται νὰ διαδώσωσι τὰ φῶτα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ νὰ γίνωσι παραδείγματα τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης καὶ ἀρετῆς; ἀλλ' ἐν Ἀνατολῇ βασιλεύει ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ πρώτη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων ἰδρυθεῖσα καὶ διαφυλάξασα ἀκέραιον καὶ καθαρὸν τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ διδάσκουσα τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀγάπην, παρ' ἧς αὐτοὶ οἱ τέως τῆς Ἀύσεως βάρβαροι ἐφωτίσθησαν καὶ ἐξεχριστιανίσθησαν. Ἔρχονται νὰ διδάξωσι τοὺς ἀνατολικοὺς λαοὺς, ὅτι πρέπει ν' ἀσπασθῶσι τὸν Παπισμὸν καὶ ἀφήσωσιν ὡς τι ῥάκος ἄχρηστον τὴν ὀρθοδοξίαν; Ἀλλὰ διατί τοῦτο, ἀφοῦ ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια εἶναι μία καὶ μόνη καὶ ἀδιαίρετος; Μήπως οἱ ἐν Ῥώμῃ καρδινάλιοι πιστεύουσιν ὅτι ἐν τῷ Βατικανῷ ὑπάρχει τὸ μονοπώλιον τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς χρησιμότητος, κατέχουσι δὲ ἄλλην τινα μυστικὴν διδασκαλίαν, ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς, τὴν ὅποιαν στέλλουσι τοὺς ῥασοφόρους στρατιώτας τοῦ Πάπα νὰ διαδώσωσιν; Ἄς μὴ ἀπατῶνται ἢ νέα διδασκαλία αὕτη μᾶς εἶναι γνωστὴ πρὸ πολλοῦ, διότι δὲν εἶναι ἄλλη ἢ ἡ τοῦ διαβόλου, ἡ στρεβλοῦσα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν συνείδησιν, ἡ διδάσκουσα τὴν δουλείαν καὶ τὴν ἀποκτῆνωσιν, δαψιλῶς βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ θηναρίου τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἔρχονται νὰ διδάξωσι τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας, τὸν πολιτισμόν; Ἀλλὰ γράμματα μὲν ἐν τῇ Ἀνατολῇ διδάσκονται τὰ ἑλληνικά, τὰ μεταδώσαντα τὴν σοφίαν εἰς τὸν κόσμον, τὰ διδάξαντα τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν· ἐπιστήμαι εἰσήχθησαν καὶ διδάσκονται ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, πολιτισμὸν δὲ τοιοῦτον ψευδῆ καὶ πλαστόν, ὡς ἐκείνον, ὃν οἱ καλόγηροι τοῦ Πάπα ὑπόσχονται, ποτὲ δὲν θὰ δε-

χθῶσιν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, διότι οὗτος πολὺ ὁμοιάζει πρὸς τὰ ὄρη τοῦ πηλαφίου καὶ τοὺς ὀντάδες τῶν οὐρῶν, τοὺς ὁποίους ὑπόσχεται τὸ Κοράνιον εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ Μωάμεθ. Εἶναι ἀρκετὸς ὁ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ διδασκαλίας ἀληθῆς πολιτισμός, ὁ κατ' ἔξοχὴν δυνάμενος νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀληθῆ ἄνθρωπον, δυνάμενον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀποστολὴν του καὶ νὰ ἐνασκήσῃ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας, αἵτινες ἀνύψωσαν πάλαι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, ἐν τῷ μέλλοντι δὲ θὰ καταστήσωσιν αὐτὸ ἐπίσης ἐνδοξον καὶ ἀδάμαστον.

Ἐκ τούτων λοιπὸν πάντων καταφαίνεται ἀριδῆλως, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Παπισμοῦ βαθύτερος καὶ σατανικώτερος τυγχάνει. Θέλει νὰ ἀρπάσῃ καὶ γλῶσσαν καὶ θρησκείαν καὶ ἔθνισμὸν καὶ τὰ πάντα· ἐκμεταλλεζόμενος δὲ τὴν δουλείαν εἰς ἣν τὸ πλεῖστον τοῦ ἑλληνισμοῦ διατελεῖ, προσπαθεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ καταχθόνια σχέδιά του καὶ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ τερατῶδες ὄνειρόν του, νὰ ἰδῇ δηλ. τὴν Ἀνατολὴν πᾶσαν αἰμοσταγῆ, ἀσπαίρουσαν ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς του, ἀπὸ τοῦ ὕψους δὲ τῆς Καθέδρας Αὐτῆς τὴν Ἀγριότητά του ποιμαίνουσαν τοὺς ἀνατολικοὺς λαοὺς, ἐκ δὲ τῆς περιλάμπρου Τιάρας τῆς ἐκπέμπουσαν τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς τῆς ἀγαθότητος! Ὅποιον ὄνειρον λαμπρόν, ἀλλ' ἀπραγματοποιήτουν, διότι ἐν Ἀνατολῇ θὰ διαμφισβητηθῇ τὸ ἔδαφος σπιθαμῆ πρὸς σπιθαμῆν, καὶ διότι ἀτυχῶς τὸ Δηνάριον εἶναι πολὺ πτωχὸν ἵνα ἐπαρκέσῃ εἰς ἀγορὰν τόσον λαμπροῦ ἀδάμαντος!

Ἄλλ' ἴσως ἐρωτήσῃ τις: πῶς καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ὁ Τεκτονισμὸς δύναται νὰ ἐργασθῇ μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; τάχα διὰ τῆς συμπράξεως ταύτης δὲν θ' ἀφαιρέσῃ μέρος τοῦ γοήτρου αὐτῆς καὶ δὲν θὰ παραβλάψῃ τὰ δικαιώματά της; δὲν θὰ παρεκκλίνῃ δὲ αὐτὸς τοῦ κοσμοπολιτικοῦ πνεύματος τοῦ συνεταρισμοῦ;

Ὁ Τεκτονισμὸς, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ ἐπιδιώκων, δὲν εἶναι θρησκεία, οὔτε δόγματα θρησκευτικὰ ὑποστηρίζει· δέχεται εἰς τοὺς κόλπους του πάντα ἄνθρωπον ἐλεύθερον, πιστεύοντα εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς, ἀδιαφορῶν περὶ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης διακρίσεως τῶν θρησκευμάτων, καὶ ἀφίνων ἐλεύθερον ἕκαστον κατὰ τὰς ἰδίας του πεποιθήσεις νὰ λατρεύῃ τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του, τελειοποιεῖ δ' αὐτὸν διὰ τῶν διδασκαλιῶν του καὶ τὸν καθιστᾷ τίμιον μέλος τῆς

κοινωνίας. Ἐπὶ τοιούτων βάσεων ἐνεργῶν λοιπὸν ὁ Τεκτονισμὸς καὶ τὸ δίκαιον ἐν παντὶ ὑπερασπίζων, δὲν ἔχει ν' ἀφαιρέσῃ τι ἐκ τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις, βασιζομένη ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, τὰς αὐτὰς τοῦ Τεκτονισμοῦ ἀρχὰς κηρύσσει, θὰ βασιλεύῃ ἀεὶποτε ἐκεῖ ὅπου ἡ τιμὴ, τὸ καθῆκον καὶ ἡ ἐλευθερία κατοικοῦσιν. Ὁ Τεκτονισμὸς ἔχει ἰδρυμένην ἤδη τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ γόητρον αὐτοῦ ἐν τῇ συνειδήσει παντὸς ἐλευθέρου ἀνθρώπου, τὸ κύριον δὲ μέλημά του εἶναι νὰ ὑπηρετῇ ἰδέας προστατευούσας τὴν χειραφέτησιν δούλων λαῶν καὶ ν' ἀποτρέπῃ ἀπ' αὐτῶν πάντα κίνδυνον, προσερχόμενον ἐκ διδασκαλιῶν διεστραμμένων καὶ ποταπῶν παθῶν καὶ συμφερόντων. Τὴν Ἐκκλησίαν λοιπὸν τὴν Ὀρθόδοξον θὰ ὑπηρετήσῃ ὁ Τεκτονισμὸς, ἔχων συναίσθησιν ὅτι πρέπει νὰ βασιλεύσῃ τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ νὰ ὁμιλήσῃ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἐγωισμὸς, ἡ φιλοπρωτία καὶ ὁ δεσποτισμὸς δι' ἀργυρίου ἱεροῦ καὶ διὰ μέσων σκοτεῖαν, ἀσυνειδήτων καὶ ἀντιχριστιανικῶν σπείρει ξιζάνια καὶ κατακτᾷ ἔδαφος πρὸς αἶσχος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν φώτων τοῦ ΙΘ' αἰῶνος. Οὐδόλως θὰ παρεκκλίνη τοῦ κοσμοπολιτικοῦ πνεύματος τοῦ συνεταιρισμοῦ, οὕτως ἐνεργῶν, διότι ἔχει ὑποχρέωσιν ἱερὰν νὰ ἀμύνεται πανταχοῦ ὅπου αἰσθάνεται καταπατούμενον τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν στρεβλουμένην ὑπὸ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ δόλου.

Ὅπως ὅμως πᾶσα ἰδέα ἀπαιτεῖ ἐνθουσιασμὸν καὶ θυσίαν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπαιτεῖται θυσία καὶ ἀφοσίωσις, καὶ ἄνδρες κατέχοντες τὰ πράγματα καὶ μετὰ πάσης θυσίας ἐργαζόμενοι. Τοῦτο ἰδίως ἐπιβάλλεται ὡς καθῆκον ἱερὸν εἰς τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἑλλήνας Τέκτονας, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ μορφώσωσι καὶ ἀναπτύξωσι Τεκτονισμὸν ἑλληνικὸν καὶ συμπαγῆ, δυνάμενον νὰ ἀντιπεξέλθῃ κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ δράσῃ ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῶν μυρίων μέσων, ἅτινα οὗτος διαθέτει. Μαχόμενος δὲ ὁ Τεκτονισμὸς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πρέπει νὰ ἔχη τὴν πεποίθησιν ὅτι μάχεται ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου, ὅτι Ἐκκλησία καὶ Ἑλληνισμὸς εἶναι δύο πράγματα ἀρρήκτως συνδεδεμένα καὶ ἀποτελοῦσιν ἐν καὶ τὸ αὐτό, καὶ ὅτι ἕκαστον αὐτῶν ἄνευ τοῦ ἑτέρου δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ διευθύνοντες τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει τέλος νὰ ἐξυπνήσωσιν ἀπὸ τὸν βαροῦχειον ὕπνον, ὃν ἀπὸ πολλοῦ κοιμῶνται, καὶ νὰ κατανοήσωσι τὸν ἐπικρεμάμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς

ὀρθοδοξίας κίνδυνον, ἀφίνοντες δὲ κατὰ μέρος τὰς γελοίας προλήψεις ἐναντίον τοῦ Τεκτονισμοῦ καὶ τοὺς γραῶδεις λιβέλλους, οὓς ἀσυνειδήτως προκαλοῦσι, νὰ σκεφθῶσι σοβαρῶς πρὸς διάσωσιν τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς ἱερᾶς παρακαταθήκης, μεταχειριζόμενοι τὰ ὑγιᾶ μέσα πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἵνα ἀφοπλίσωσιν αὐτὸν καὶ τὸν ἐκδιώξωσι μακρὰν· οὕτω πράττοντες ἄσῳ βέβαιοι, ὅτι αἱ μέλλουσαι γενεαὶ μετ' ἐνγνωμοσύνης θὰ ἀναγράψωσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὰς σελίδας τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας. Ἄν δέ, ἐπιλαθόμενοι τοῦ ἐπιβαλλομένου αὐτοῖς καθήκοντος τούτου, ἐξακολουθήσωσι καθεύδοντες ἐν τῇ καλογηρικῇ τῶν χλιθῆ, βεβαιοῦμεν ἡμεῖς αὐτοὺς ἐπισήμως, ὅτι ταχέως θὰ ἰδῶσι τὴν κοίτιδα τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ δουλεύουσιν ὑπὸ τὴν πτέρναν τῆς πολυκεφάλου Ἰθρας, ἥτις καλεῖται Παπισμὸς.

Ἄθ. Βουζάκης.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΟΣ ΒΗΜΑΤΑ

Ἐκαστον ἀποτελεῖ ὀρθὴν γωνίαν καὶ διδάσκει ἡμῖν νὰ βιώμεν ἐν δικαιομάτῃ καὶ καθήκοντι (1).

Ἡ ὀρθὴ γωνία, παριστανόμενη ἐν τῇ τελειότητι τῆς διὰ τοῦ γωνιαμέτρου, εἶναι ἐν τῶν τριῶν μεγάλων φώτων τῆς τεκτονικῆς· διότι τὸ γωνιάμετρον διατάσσει καὶ διευθύνει τὰς ἡμετέρας πράξεις. Οὐδεμία ἄρα ἀμφιβολία ὅτι τὰ τρία τοῦ τέκτονος βήματα εἶναι ζωηρά τις καὶ ἐμφαντικὴ ἀνάμνησις εἰς τὸ δεύτερον μέγα φῶς τῆς ἡμετέρας τέχνης, καὶ ὅτι ἡ ὀρθὴ γωνία ἀναμιμνήσκει ἡμᾶς ὅτι τῶν τεκτόνων καὶ ἡ πράξις καὶ ἡ διαγωγή πρέπει κατὰ ταύτην νὰ ρυθμίζεται. Διὰ τῶν τριῶν βημάτων προσεγγίζομεν ὑπὲρ τὸν τάπητα πρὸς τὸ θυσιαστήριον πρὸς ἀνατολὰς· ὁ τάπης εἶναι τὸ σύμβολον τῆς στοᾶς, οὐχὶ τῆς καθ' ἑκάστην στοᾶς, ἀλλὰ τῆς καθ' ὅλου, τῆς ἐλευθέρως τεκτονικῆς. Ὁ ἐλεύθερος γενόμενος τέκτων ὀφείλει διὰ τούτου νὰ προσεγγίξῃ πρὸς ἀνατολὰς· ἡ δὲ τεκτονικὴ εἶναι ἡ ὁδός, δι' ἧς φθάνομεν ἡμεῖς εἰς τὴν ἀρχήν, εἰς τὴν πηγὴν τοῦ φωτός, ὅταν πορευώμεθα ὁδὸν τοιαύτην, οἷα ἀνήκει εἰς αὐτήν. Ἐκαστον τῶν τριῶν βημάτων ἀποτελεῖ ὀρθὴν γωνίαν καὶ ἀναμιμνήσκει

(1) Πυθ. Τόμ. Α'.

ἡμῖν διὰ τούτου, ὅτι ἡμεῖς συμφώνως πρὸς τὸ καθήκον καὶ τὸ δίκαιον ὀφείλομεν νὰ βυθίζωμεν. Ὅθεν καὶ τὰ τρία τὸ αὐτὸ σημαίνουν, ἀλλὰ διὰ τί τὰ βήματα εἶναι τρία καὶ οὐχὶ τέσσαρα; Τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον ἴσως νὰ λεχθῆ. Καθήκοντα καὶ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου τέκνονος δὲν εἶναι ἀπλᾶ ἀλλὰ τριπλᾶ. Γενικῶς δικαιοῦσι τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τρία, εἰς τὰ τοῦ πλησίον, εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὰ πρὸς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ ἂν τρεῖς διάφοροι τάξεις καθηκόντων ὑπάρχουσι, τότε φυσικῶς τὸ ἡμέτερον σύμβολον εἶναι πάλιν ἀτελές, διότι τὴν διαφορὰν τῶν τριῶν τούτων τάξεων δὲν φαίνεται οὐδαμῶς ὑποδεικνύον.

Ἄς ἐρευνήσωμεν τὴν διαφορὰν ταύτην διὰ νὰ γνωρίσωμεν, ἂν τὸ ἡμέτερον σύμβολον εἶναι ἀτελές. Ἡμεῖς ἔχομεν καθήκοντα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἡμετέρους ἀδελφούς, καὶ ἔχομεν δικαιώματα ἐπ' αὐτῶν ὅταν ἡμεῖς ἐκπληρώσωμεν τὰ καθήκοντά μας, καὶ μεταχειρισθῶμεν τὰ δικαιώματα τῶν ἀδελφῶν μας, τότε καλούμεθα ἔντιμοι ἄνθρωποι. Ἡμέτερα καθήκοντα εἶναι τὰ δικαιώματα τῶν ἀδελφῶν μας, διότι οὗτοι δύνανται παρ' ἡμῶν νὰ ἀπαιτήσωσι νὰ πράξωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ καθήκον μας καὶ δικαιώματα ἡμῶν εἶναι τὰ καθήκοντα τῶν ἀδελφῶν μας, διότι δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἀπαιτήσωμεν παρ' ἐκείνων, ὥστε νὰ πράξωσιν οὗτοι πρὸς ἡμᾶς τὸ καθήκον των. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη σχέσις ἐκφράζεται διὰ τοῦ «ποιεῖ εἰς τὸν πλησίον σου, ὡς ἀπαιτεῖς νὰ πράττῃ καὶ οὗτος πρὸς σέ.» Πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ δώσω εἰς τὸν πλησίον μου χρήματα, ὅπως καὶ αὐτὸς εἰς ἐμὲ δώσῃ. Ἀλλ' εἶναι ἄρα ὀρθόν ἂν ἐγὼ δώσω αὐτῷ χρήματα, ὅπως διὰ τούτων διαφθαρῆ οὗτος πνευματικῶς ἢ σωματικῶς, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ μοὶ δώσῃ χρήματα, ὅπως ἐγὼ προαχθῶ πνευματικῶς ἢ σωματικῶς; Οὐχὶ βεβαίως διότι τότε ἡ ἐξωτερικὴ πράξις θὰ ἦτο βεβαίως εἰς ἀμοιβαίαν πρὸς τὰς περιστάσεις ἢ αὐτῇ, ἐσωτερικῶς ὅμως θὰ ἦτο διάφορος ὁ κοινὸς μόνον ἄνθρωπος τοῦ κόσμου πράττει οὕτως, ὥστε νὰ ἐκπληροῖ τὸ καθήκον του κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, καὶ προσμένει παρὰ τοῦ ἄλλου νὰ πράξῃ καὶ αὐτὸς τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ γινώσκει βεβαίως ὅτι ἡ αὐτὴ πράξις εἰς ἐκεῖνον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον διάφορον ἐνέργειαν παρέχει, καὶ ἐλπίζει ὅτι αὐτῷ πρέπει νὰ παρέξῃ σωτηρίαν ἢ αὐτὴν πράξις, ἣτις εἰς τὸν ἄλλον θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ὄλεθρον. Δὲν ἐπιτρέπεται ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἐλεύθερος τέκτων ἄλλως πρέπει νὰ πράξῃ. Ὅφείλει οὐχὶ νὰ ἀρκεσθῆ εἰς

τοῦτο, τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐξωτερικὴν πράξιν εὐλαβῶς, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἐμβλέψῃ εἰς τὴν βυθίαν ἐννοιᾶν καὶ σημασίαν ταύτης. Δὲν πράττει καλὸν πατήρ εἰς τὸ τέκνον του, ὅπερ ἀγχιπᾶ, ὅταν τὸ κολάζῃ δι' ἀνήθικόν του πράξιν; Ἐπειτα ἐντεῦθεν, ὅτι τὸ τέκνον ὀφείλει νὰ κτυπήσῃ πάλιν τὸν πατέρα, ἢ μᾶλλον ὀφείλει νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὸν διὰ τὴν τιμωρίαν, ὅταν συναισθανθῆ ἑαυτό, περιποιούμενον τὸ γῆρας τοῦ πατρὸς του; Ὡστε, ὡς βλέπετε, αὕτη εἶναι εὐεργεσία διὰ κακῆς πράξεως, καὶ ὅμως εἶναι δικαία πράξις! ὁ ἔστιν, ἡ λυπηρὰ πράξις εἶναι μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον τοιαύτη, ἀλλ' ἐν τῇ ἀληθείᾳ εἶναι εὐεργεσία. Καὶ ὅμως αὕτη προξενεῖ ὀδύνην εἰς τὸν παῖδα, ἀλλ' οὐχ ἦττον καὶ εἰς τὸν πατέρα μεγαλειότατον. Ἀλλὰ διὰ τί λοιπὸν τὴν πράττει; Ὅπως ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκον του, ὅσον καὶ ἂν εἶναι αὐτὸ πικρόν, διότι ὀφείλει νὰ ἀναθρέψῃ τὸ τέκνον του εἰς καλὸν ἄνθρωπον, ἐνεκα τοῦ ὁποίου νὰ χαρῆ εἰς τὸ γῆρας του. Ἀλλ' ἐνῶ βοηθῆ τὸν παῖδά του διὰ τὴν εὐποιίαν του ταύτην, φροντίζει συνάμα καὶ διὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ κλόν. Ἐξῆσκει τὸ καθήκον του ὡς πατήρ, ὅπως πράττῃ τὸ καθήκον του ὡς πατήρ, καὶ ἐκπληροῖ καθήκον πρὸς ἑαυτόν, ἐκπληρῶν τὸ καθήκον πρὸς τὸν παῖδά του, καὶ ἀποκτᾶ ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα. Οὕτως ἐκ τῆς πρώτης τάξεως τῶν καθηκόντων (πρὸς τοὺς ἄλλους) καταντῶμεν εἰς τὴν δευτέραν τάξιν (τῶν καθηκόντων πρὸς ἑαυτούς) καὶ οὐδεμίαν εὐρίσκομεν διαφορὰν. Ἐφθάσκαμεν δὲ ἐνταῦθα διὰ τῆς ὁδοῦ, δι' ἧς ὀφείλομεν ὡς τέκτονες νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς τὸ φῶς, καὶ ἂν ὀρθῶς παρατηρήσωμεν, θὰ εὐρωμεν πανταχοῦ, ὅτι ἂν ἡμεῖς ὀρθῶς κατανοήσωμεν τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἔχομεν συνάμα ἱκανὰ καὶ τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Οὐδεμίαν ὑπάρχει εὐεργεσία, ἣν πρὸς τοὺς ἀδελφούς ποιούμεν, ἣτις δὲν ἤθελεν εἶσθαι εὐεργεσία καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, ἂν αὕτη εἶναι τέκνονος εὐεργεσία. Συμβαίνει πολλάκις εἰς τὸν κόσμον, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐνῶ πράττουσι καλὸν τι εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην, νὰ καταντᾶ αὐτοῖς πικρόν, καὶ νομίζουσι ὅτι μείζων εἶναι ἡ εὐεργεσία, ὅσα δυσκολωτέρα αὐτοῖς ἀποβαίνει. Ἀλλὰ τοιαύτη εὐεργεσία εἶναι κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον εὐεργεσία, ἀληθῶς δὲ ὀδυνηρὰ πράξις δι' ἐκεῖνον, ὅστις τὴν λαμβάνει, καὶ βλαβερὰ διὰ τὸν ποιούντα. Θέλετε ἐντίμως νὰ εὐεργετήσετε ὡς τέκτονες; ποιεῖτε καλὸν εἰς τὸν ἄλλον χάριν ὑμῶν αὐτῶν, διότι τοιοῦτον καλὸν ὑμᾶς αὐτοὺς εὐεργετεῖ. Διότι τότε δὲν θὰ ἐπιθυμῆ

τε, ὡς οἱ μωροὶ τῶν ἀνθρώπων, χάριν διὰ τὴν εὐεργεσίαν σας. Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἑτέρου εἶναι εὐποιία, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ποιεῖ, ἀλλὰ δι' ἣν οὐδεμίαν ἔχετε ἀπαιτήσιν, ἐπειδὴ ἐξεπληρώσατε καθήκον πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Δύνασθε βεβαίως νὰ λάβετε χάριτας, ἀλλὰ μὴ τὰς ἀπαιτήτε, γινώσκοντες ὅτι πολλακίς εὐκολώτερον νὰ βοηθῆ τις ἐνδεῆ, ἢ νὰ εὐχαριστήσῃ ὀρθῶς βοηθοῦντα· πρέπει πολὺ περισσότερο νὰ προαχθῆ τις ἐν τῇ ἀρετῇ ὅπως ὀρθῶς εὐχαριστήσῃ, ἢ ὅπως εὐεργετήσῃ.

Ὁ πράττων καὶ φερόμενος οὕτως, ὥστε συνάμα νὰ αἰσθάνεται τὰ πρὸς τοὺς ἀδελφούς του καθήκοντα καὶ πρὸς ἑαυτὸν, ποιεῖ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Τὸ δὲ ἐκπληροῦν τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ καθήκον τοῦ ἀνθρώπου· ὁ Θεὸς δὲν θέλει τοὺς ἀνθρώπους τυφλοὺς καὶ κωφοὺς ὑπηρέτας, οἵτινες διάφορα ἔχουσι καθήκοντα, ἀλλ' οὐδὲν δικαίωμα, ἀλλ' ἐκάλεσεν ὡς τέκνα, ὅπως τὸν ἀγαπῶσιν ἕνεκα τῆς τελειότητός του, ὡς αὐτὸς τοὺς ἀγαπᾷ, ἂν καὶ εἶναι ἀτελεῖς. Ἐκ τῆς ἀγάπης μεταβαίνει τὸ καθήκον εἰς τὸ δικαίωμα. Ὁ ἀγαπῶν εἶναι ὁ κάλλιστος καὶ εὐπειθέστατος ὑπηρέτης τοῦ ἀγαπωμένου οὐχὶ διότι τοιοῦτον εἶναι τὸ καθήκον του, ἀλλὰ διότι εἶναι τὸ γλυκὺ καὶ ἱερὸν αὐτοῦ δικαίωμα.

Τὰ καθήκοντα λοιπὸν καὶ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάγονται εἰς τρεῖς διακεκριμένας τάξεις, ἀλλ' ἐκάστη τῶν τάξεων τούτων εἶναι ἡ αὐτὴ ταῖς δύο ἄλλαις· διότι ὅσα ἀληθῶς κατανοοῦμεν τὰ καθήκοντα ἡμῶν καὶ δικαιώματα πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας, τόσα ἐκπληροῦμεν συνάμα τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα πρὸς ἡμᾶς αὐτούς καὶ πρὸς τὸν Θεόν. Κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἀποδείξαντες τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον του, κατανοοῦμεν τὴν ἀλήθειαν τούτων καὶ προσεγγίζομεν πρὸς τὸ φῶς, πρὸς ὃ ἡμεῖς ὡς ἐλεύθεροι τέκτονες σπεύδομεν.

Διὰ τῶν τριῶν βηματισμῶν προσηγγίσαμεν εἰς τὴν ἀνατολήν. Ἀκριβῶς διὰ τούτου, ὅτι ἡμεῖς διέγνωμεν τὴν ἀπλότητα τῶν τριῶν βηματισμῶν, προσηγγίσαμεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν πηγὴν τοῦ φωτός. Τὸ ἐν τούτων τῶν βηματίων προῆλθεν ἐκ τοῦ ἄλλου, καὶ ἐπομένως ταῦτα δὲν εἶναι ἐν ἀλλὰ τρία. Εἶναι διάφορα, καὶ ὅμως εἶναι ἐν· δῆλον ὅτι ἐν μὲν κατ' οὐσίαν καὶ βᾶθος, διάφορα δέ, διότι ἡμεῖς δι' ἐκάστου τούτων ἀγόμεθα ἐγγύτερον πρὸς τὸ φῶς. Ἄντι ν' ἀποκαλύψωμεν ἀτέλειαν τοῦ ἡμετέρου συμβόλου, ἐφθάσαμεν εἰς τοῦτο, τὸ νὰ κατανοήσωμεν τοῦτο ὡς τὸ δηλοῦν βαθεῖάν τινα ἔννοιαν.

Ἡ ἘΝ ΜΕΡΣΙΝῃ Σ.: ΣΤΟΑ "Ο ΤΑΥΡΟΣ,

Ἀπὸ τινων ἐτῶν συστάσα λειτουργεῖ μετὰ πάσης ἐπιτυχίας ἐν Μερσίνῃ, ἐπίνειον τῆς Ταρτοῦ καὶ τῶν Ἀδάνων ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου ὁ Ἑλληνισμὸς ἀκμάζει πολυκριθμότατος, τεκτονικὴ στοὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ταῦρος» καὶ ὑπὸ τὴν Μεγάλῃν Ἀνατολήν τῆς Ἀγγλίας ὑπαγομένη.

Ἡ στοὰ αὕτη διευθυνομένη δεξιότατα ἐποίησεν ἐπ' ἐσχάτων προσόδους ἀξιολόγους, περιλαβοῦσα δὲ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τοὺς ἐγκριτωτέρους ἐκεῖ Ἑλληνας, Ἀρμενίους κλπ. μετὰ πάσης ἀφοσιώσεως ἐργαζομένους τὸν καλὸν τοῦ τεκτονισμοῦ ἀγῶνα, ὑπόσχεται ἐργασίαν πλήρη ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τεκτονικὴν ἐπίδοσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς Στοᾶς ταύτης εἶναι ὅτι ἐν αὐτῇ γίνεται χρῆσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὡς γλώσσης ἐπισήμου, διὰ τοῦτο δὲ ὁ πρό τινος ἐνταῦθα διατρίψας ἀδ.: Ἄντ. Μαυρομμάτης, τέως Σεβ.: τῆς Στ.: «Ταῦρος» παρεκάλεσεν ὅπως σταλῶσιν ἐντεῦθεν αὐτῇ τυπικὴ καὶ λοιπὰ βιβλία χρήσιμα εἰς τὰς καθημερινὰς ἐργασίας κλπ.

Οἱ ἐν Ἀθήναις τέκτονες χαιρετίζουσιν εὐφροσύνως τοὺς παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Κιλικίας, τῆς πατρίδος τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου, ἀγ.: ἀδελφούς των, βέβαιον ὅτι ἡ ἐκεῖ τεκτον.: ἐργασία αὐτῶν θ' ἀποβῆ τελειόφορος καὶ εὐεργετικὴ, ὅπως καὶ ἡ τοῦ δαιμονίου Ταρσέως Ἀποστόλου.

ἈΝΑ ΤΑΣ ΣΤΟΑΣ

ἈΘΗΝΑ, — ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, — ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ,
ΕΛΕΟΥΣΗΣ.

Ἐκφράσαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐν τῷ παρόντι ἠθέλομεν δημοσιεύσει ἐργασίας τῶν στοᾶν, εἰχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ ἀδ.: Σεβ.: θὰ ἐφρόντιζον, ἀρχομένου τοῦ Σεπτεμβρίου, νὰ κληθῶσιν οἱ ἀδ.: εἰς συνεδρίαν καὶ οὕτω ν' ἀρχίσωσιν αὐτὴν ἐν ταῖς στοαῖς ἐργασίαι, ὡς πάντοτε ἐγένετο κατὰ τὰ παρελθ.: ἐτη. Ἀτυχῶς οὐδεὶς τῶν ἀδ.: σεβ.: ἔγνω ὅτι τὸ τοι-

οὔτοι εἶναι καθήκον ἐπιβαλλόμενον ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀσχολίαν αὐτῶν, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐνάργεως τῶν ἔργ·. ἐν ταῖς στοαῖς ἐξαρτᾶται ἡ συνεκτικότητα καὶ ἡ πειθαρχία τῶν μελῶν καὶ ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις.

Ἡ Σ·. Μεγ·. Ἀνατολή εἶναι ἀνάγκη, νομίζομεν, νὰ ὀρίξη ἐκάστοτε τὸν χρόνον τῶν θερινῶν διακοπῶν τῶν στοῶν, μετὰ τὴν παρελευσιν τοῦ ὁποίου νὰ ὑποχρεῶνται οἱ σεβ·. νὰ κάμνωσι ἕναρξιν τῶν ἐργασιῶν. Τὸ τοιοῦτο βεβαίως θὰ καταστήσῃ ἐνημερωτέρους εἰς τὸ καθήκον τινὰς ἐκ τῶν ἀδ·. ἀξιωματικῶν.

— Κατὰ νεωτέραν ἀπόφασιν, τὰ Ἐργοστάσια τῶν στοῶν θὰ μείνωσι καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν τῷ αὐτῷ οἰκίματι, μὴ γενομένου κατορθωτοῦ νὰ ἐνοικιασθῇ ἕτερον τεκτ·. μέγαρον, ἔνεκα τῆς δυσκολίας τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἐνοικιάσεως τοῦ νῦν τοιούτου.

Α. Βρυζάκης

ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΑΣ

«Καὶ οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ τέκτονες εἰσὶ τῶν σοφῶν οἱ ἐπιστήμονες». (Πλάτων).

Οὐχὶ βεβαίως μόνον κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἕκαστος θὰ ἤκουε τὸν μὲν ἀπλοῦν καὶ ἄξεστον χωρικὸν μετὰ φρίκης ἐκστομίζοντα τὴν λέξιν *μασῶνος*, τὴν δὲ τρέμουσαν γραῖαν *φραμασῶνον* ἢ *φαρμασῶνον* καλοῦσαν τὸν ἐλευθεριάζοντα ἢ τὸν κακότροπον παῖδα, ἀλλὰ καὶ σήμερον ἀκόμη, οὐχὶ παρ' ἀξέστων χωρικῶν καὶ γυπορρίνων γραῖδίων, ἀλλὰ παρ' ἀτόμων ἐχόντων ἢ νομιζομένων ὅτι ἔχουσι ἀνάπτυξιν τινα, ἀκούη τις νὰ λέγῃ τὴν λέξιν *μασῶνος*, *φαρμασῶνος* ἢ *φραμασῶνος* ὡς τὴν μεγαλητέραν ὕβριν. Πάντες οὔτοι οἱ ὕβρισταὶ λέγουσιν ὅτι οἱ *μασῶνοι* εἶναι ἄθει, θηρία, τέρατα ἀνθρώπινα! Καὶ ἔχουσι δίκαιον· διότι διὰ τοιούτων ἐποτίσθησαν ἰδεῶν ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας. Ματαίως προσπαθεῖς νὰ πείσῃς τὸν ἔχοντα τοιαύτας ἰδέας, ὅτι καὶ ὁ *μασῶνος* εἶναι ἄνθρωπος, ὡς καὶ πᾶς ἄλλος, πρὸςβεύων τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του καὶ καλλιερῶν τὰς ἀρετὰς ἐκεῖνας, ὅσας ἠδύνατο νὰ καλλιερῆσῃ καὶ πᾶς ἄλλος ὡς ἀληθῆς χριστιανός, ἢ ὡς τίμιος καὶ ἐνάρετος· διότι δὲν πιστεύω ὅτι τὸ μονοπώλιον τῆς ἀρετῆς

ἔχουσι μόνον οἱ χριστιανοί «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε » εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ »θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. Κεφ Ζ'. 21). Ἀλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἠθέλεν ἀνήκει εἰς τὴν ἑταιρίαν ταύτην. Ὁ εὐπιστος ὄχλος φανατιζόμενος δύναται νὰ καταστρέψῃ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν οἰκογένειαν, ἢ δὲ θρησκεία, οὐχὶ ἡ ἀγία θρησκεία τοῦ Ι. Χ. ἀλλὰ τῶν Παπῶν, τῶν ἀμαθῶν, τῶν φαρισαϊκῶς ἰσκαριωτιζόντων ἱερέων, νὰ ἐκτοξεύσῃ ἀναθέματα καὶ ἀφορισμούς, νὰ ζητήσῃ ὑπογραφὰς λιβέλλων καὶ ἀποκηρύξεις ἀπ' αὐτῆς! Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. ἐνθα αἱ ἐφημερίδες κηρύττουσι τὴν ἀνοχήν, ὀλόκληρος πόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μικροῦ δεῖν δὲν ἐγένετο τοῦ πυρὸς παρανάλωμα; Διὰ τὴν ἄρα γε ἡ κατακραυγὴ αὕτη; Εἶναι ἡ ἐλευθεροτεκτονία ἑταιρία ἀντιχριστῶν, θελούντων νὰ ἐπαναφέρωσιν ἐν τῷ κόσμῳ τὴν βασιλείαν τοῦ Σατανᾶ καὶ νὰ ἐκδιώξωσι τὴν βασιλείαν τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, ἧς καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν, ἢ εἶναι πολιτικὴ τις συνωμοσία κατὰ τῶν καθεστῶτων; Ἐὰν τὸ πρῶτον, τότε δὲν ἔπρεπε νὰ ἰπάρχωσιν ἐν αὐτῇ οἱ μεγαλείτεροι θεολόγοι, πατριάρχαι, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ τόσοι ἄλλοι διακριθέντες διὰ τὰ ἄγνα καὶ ἀληθῆ αὐτῶν θρησκευτικὰ αἰσθήματα. Ἐν τῷ δεύτερον, τότε δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσιν ἐν αὐτῇ βασιλεῖς καὶ ἔξοχοι πάσης ἐποχῆς πολιτικοὶ ἄνδρες. Τίνος ἔνεκα λοιπὸν συνέστη καὶ τί θέλει;

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐλ·. τεκτ·. εἶναι καὶ αὕτη, ὡς ὅλων τῶν ἑταιριῶν καὶ συλλόγων, δυσσερένυτος· διότι ἡ ἀνθρωπότης ἠρέσκετο πάντοτε τὴν πρῶτην γένεσιν πάσης πρὸς τὰ πρόσω ἀνθρωπίνης προόδου νὰ περικοσμῇ δι' ἐκτάκτων καὶ παραδόξων γεγονότων. Ἐν ἀναδράμωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν, εὐρίσκομεν ὅτι παρ' ἅτασι τοῖς λαοῖς ὑπῆρχον ἑταιρίαι, αἵτινες διετήρουν μὲν ἀλήθειάν τινα, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἀνῆγον εἰς ἐπικινδυνωδεσιτάτας πλάνας. Σχηματισθεῖσαι εἰς ἀρχαιοτάτας ἐποχὰς καὶ διατηρηθεῖσαι ἐπὶ πολλὰς χιλιάδας ἐτῶν, μόλις κατέλιπον ἵχνη τῆς ὑπάρξεώς των, τὰ δὲ λείψανά των μεμιγμένα μετὰ τῶν ἐρειπίων τῶν βασιλειῶν καὶ πολιτειῶν μετεβλήθησαν ἢ ὅλας παρεμορφώθησαν.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις τυφλῶς ἐν τῷ κόσμῳ κινεῖται ἢ ἀδιαφόρως διέρχεται τὰς διάφορους φάσεις τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, εἶναι ἡμισυς ἄνθρωπος. Καὶ δὲν ἔχει μὲν ἀνάγκην νὰ ἴσταιται πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνυψουμένων κυμάτων, ἀλλ' οὐχ

ἤτιον εἶναι ἄξιον παντὸς νοήμονος ἀνθρώπου τὸ ἀσφαλῶς ὀδηγεῖν διὰ τούτων τὸ τοῦ βίου αὐτοῦ πλοίαριον. Πᾶς φρόνιμος λυπεῖται διὰ τὰς ἐριδας καὶ τὰς διχονοίας, τὰς ἐν τῷ φθαρεῷ τούτῳ κόσμῳ ἀναφυομένας, ἀλλ' ὁ ἀγὼν φέρει τὴν νίκην, ὁ δὲ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια, τὸ δίκαιον καὶ ὁ νόμος, εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπερισχύσωσιν. Ἐν ἀγῶνι τοιοῦτῳ συνέστη, ἡσύχως καὶ ἀφανῶς δρῶσα, ἡ Ἐλευθέρα τεκτονική, ἣτις μετέσχε πασῶν τῶν μεγάλων τοῦ κόσμου μεταβολῶν καὶ ἐπέδρασεν οὐσιωδῶς εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθείας. Ὁ τέκτων ὅτε μὲν εἶναι δημοτικός, ὅτε δὲ ἀριστοκρατικός, δὲν εἶναι δὲ κομψαστής, φλύαρος, δημοκόπος, ἀλλ' ἐν τῇ ἀφανείᾳ του καὶ ὑπὸ τὸ πέπλον τοῦ μυστηρίου ἐγκρύπτει τὴν λάμπην τῆς ἀληθείας. Ὁ ἀληθῆς τέκτων σπανίως ὁμιλεῖ περὶ τῆς ὑποθέσεώς του, οὐδέποτε δὲ ἐπιζητεῖ τὴν ἐκ τῆς δημοκοπίας δόξαν· ὁ περιάγων τὴν τεκτονικὴν ἐν δημοσίαις ἀγυαῖς δὲν εἶναι ἀληθῆς τέκτων, ὅπως δὲν εἶναι ἀληθῆς λόγιος ὁ περὶ τῶν γνώσεων του πανταχοῦ καὶ πάντοτε φλυαρῶν.

Ἐπάρχουσι τινες οἱ λέγοντες ὅτι ὁ ἐλευθεροτεκτονισμὸς εἶναι ἐταιρία μυστική, καὶ ὡς τοιαύτη θὰ ἐγκρύπτῃ βεβαίως ἀνατρεπτικόν τινα σκοπὸν, οὐδαμῶς ἀναλογιζόμενοι ὅτι μυστικὴ ἐταιρία, καθ' ἣν συνήθως ἐννοιοῦν ὑπολαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι, δὲν εἶναι βεβαίως ὁ Τεκτονισμὸς· διότι οὗτος δὲν κρύπτεται ἐν τῷ σκότει τοῦ ἀφανοῦς. Ὅπου ὑπάρχουσι τεκτονικὰ στοὰ ἐν εἶναι βεβαίως ἐν κρυπτῷ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν λάμποντα ἥλιον καὶ γνωσταί, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἐταιρία ἢ σύλλογος· ἡ διαφορὰ ἐγκυβεται ἐν τούτῳ μόνον, ὅτι αἱ τεκτονικὰ στοὰ δὲν ἐργάζονται ἐν τῷ φανεροῦ καὶ πομπωδῶς, ὅπως αἱ ἄλλαι ἐταιρίαι καὶ οἱ σύλλογοι. Ἐκδηλοῦται δὲ ἐν μέρει ἡ ἐνέργεια τοῦ τεκτονισμοῦ ἐν ἀ γ α θ ο ρ ο γ ρ ι α ι ς καθ' ὅλην τὴν ἐννοιοῦ τῆς λέξεως.

Αἱ τεκτονικὰ στοὰ τινὲς μὲν εἶναι ἀνεγνωρισμένοι καὶ ἀπολαύουσι πάντων τῶν δικαιωμάτων τοῦ σωματείου, ἄλλας δὲ ἐπιβλέπει αὐτὴ ἡ πολιτεία, οὕτως ὥστε οὐδεμίαν στοὰν ἀνέχεται, ἣτις δὲν ὑπάγεται εἰς ἀνεγνωρισμένην Μεγ. Στ. τῆς χώρας. Ὡστε εἰς τὴν κυβέρνησιν οὐδὲν ὑπάρχει μυστικὸν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς τεκτονικὰς στοὰς. Συντάγματά τινα μάλιστα παρέχουσιν εἰς τοὺς ἀ ν ω τ ἔ ρ ο υ ς τὴν ἐξουσίαν, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς Κυβερνήσεως, νὰ δίδωσι π ᾶ σ α ν π ε ρ ῖ Σ τ ο ῶ ν π λ η ρ ο φ ο ρ ῖ α ν καὶ π ε ρ ῖ τ ῶ ν ἀ π ο τ ε λ ο ῦ ν τ ω ν α ὑ τ ᾶ ς μ ε λ ῶ ν. Ἐν-

τεῦθεν δύναται τις νὰ εἴπῃ ἢ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ τεκτονισμὸς εἶναι μυστικὴ ἐταιρία, περὶ ἧς οὐδὲν γινώσκει ἡ πολιτεία; Αἶ ὄ, τι ἀφορᾷ εἰς τὸν ἐντὸς τῶν Στοῶν βίον, ὧν αἱ ἐργασίαι γίνονται μυστικά, οὐδεὶς δύναται νὰ μεμφθῇ τὸν ἐλευθεροτεκτονισμὸν. Εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, οἰκογενειακὰ ἀπόκρυφα, ἅτινα ὡς πᾶσα ἄλλη ἐταιρία ἐπίσης τηρεῖ. Οὐδεὶς δικαιούται νὰ γινώσκῃ τοιαύτας στενοῦ κύκλου ὑποθέσεις. Τίτι ἐπιτρέπεται ἡ ἐπέμβασις καὶ ἀνάμειξις του εἰς τὰ τοῦ ἑτέρου, ἢ εἰς τὸν οἰκογενειακὸν του καὶ ἰδιαιτερον βίον, ἐφόσον ταῦτα οὐδὲν καὶ οὐδὲν βλάπτουσιν ἢ προσβάλλουσιν; Οἱ τέκτονες ἐργάζονται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, λέγουσιν οἱ κατήγοροι. Ἀλλὰ δὲν ἔχουσι δικαίωμα, ὡς πᾶς σύλλογος, νὰ διαπραγματεύωνται ὑποθέσεις, ἃς οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀκούσῃ; Μήπως οἱ ἄλλοι σύλλογοι ἐπιτρέπουσι νὰ παρίστανται ἄλλοι εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν συνεδριάσεις πλὴν τῶν μελῶν; Μήπως τὰ μελητῶν ἄλλων συλλόγων ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ παρίστανται ἐν ταῖς συνεδρίασις τῶν διοικητικῶν τῶν συμβουλίων; Οὐχ ἤτιον ὅμως καὶ αἱ τεκτονικὰ στοὰ εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, καὶ ἀφ' οὗ ταῖς ἐπιτραπῇ ἐκ μέρους τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, δέχονται καὶ μὴ τέκτονας, μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των μάλιστα. Οἱ ἐλεύθεροι τέκτονες ἔχουσι μυστικὰ διαγνωστικὰ σημεῖα καὶ λέξεις, δι' ὧν ἐκδηλοῦται ὁ τῆς ἐταιρίας μυστικὸς χαρακτήρ, ἐπιναλαμβάνουσιν οἱ ἐναντίοι. Ναί, τοιαῦτα σημεῖα ἔχουσι βεβαίως οἱ τέκτονες. Ἀλλὰ λησμονοῦσιν οἱ ταῦτα λέγοντες, ὅτι ὅσον περὶ σσοτέρως διακλαδώσεις ἔχει ἐταιρία τις, οἷα μάλιστα εἶναι ὁ τεκτονισμὸς, τόσῳ φυσικώτερον ἐπέρχεται ἡ ἀνάγκη τῆς δι' ἐξωτερικῶν σημείων ἢ κρούσεων διαγνώσεως τῶν μελῶν τῆς. Ἡ σπουδὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἣτις ἄτομα πρὸς ἄλληλα πνευματικῶς συνδέει, γεννᾷ συμπάθειάν τινα, ἣτις ἐπιζητεῖ ἐξωτερικὴν τινα ἐκφρασιν, ὅπως προσελκύσῃ τὰς καρδίας ἀνθρώπων μέχρι τοῦδε ἀποκεχωρισμένων καὶ προσωπικῶς ἀγνωστων μὲν, πνευματικῶς δὲ συνδεδεμένων καὶ γνωστῶν ἐξ ὀνόματος. Μυστικὸν ἄρα οὐδὲν ὑπάρχει, εἰμὴ ὅ,τι καὶ ἄλλοι σύλλογοι ἔχουσιν, ὅπερ, φέρου προσωπικὸν χαρακτήρα, δὲν εἶναι δυνατὸν διὰ λέξεων νὰ ἐκφρασθῇ. Ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐντύπωσις, ἢ διὰ τῆς μουσικῆς προσγυνομένη δυσκόλως ἀποδίδεται διὰ τῆς γλώσσης, ὁ δὲ ἐσωτερικὸς τῶν νοημάτων καὶ αἰσθημάτων κόσμος, ὁ διανοιγόμενος εἰς τὴν ἀκοῆν τῶν προσπιπτόντων ἤχων, ἀποφεύγει τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον. Τοι-

αὐται δὲ ἀπολαύσεις οὐσαι μᾶλλον ἀντικείμενον τοῦ ἰδίου αἰσθη-
ματος, δὲν ἀποδίδονται διὰ λέξεων. Ἄν τις γινώσκῃ τὰ σημεῖα
καὶ τὰ ὄργανα, ἀλλ' ἀγνοῇ τὴν ἁρμονίαν, καὶ ἡ ὑψηλότερα μου-
σικῆ δι' αὐτὸν εἶναι ἐπαχθῆς καὶ δὲν ἐννοεῖ πῶς ἄλλος ἐνθουσιᾷ
καὶ ὁμως δὲν εἶναι εἰς θέσειν, οὔτε κατὰ προσέγγισιν νὰ δώσῃ
σαφῆ τινα εἰκόνα τῶν αἰσθημάτων του. Τοῦτο εἶναι πράγματι
μυστήριον, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἀποκτηθῆ, ἀλλ' εὐρίσκεται μό-
νον ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκάστου ψυχῇ. Ὡστε ὀρθῶς λέγει σοφός τις, ὅτι «ὁ
» Τεκτονισμὸς δὲν εἶναι μυστήριόν τι, καὶ ὁμως εἶναι μυστήριον».

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ γῆ δὲν ἐτάχθη δι' ἑαυτὸν μόνον, ἀλλ' ἵνα
βιώσῃ ἐν κοινωνίᾳ καὶ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων. Οὕτω διετάξεν ἡ
πανσοφία τοῦ Μέρ. Ἀρχ. τοῦ Σύμ. τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ. Ἐν-
τεῦθεν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἔχει τριπλοῦν καθήκον νὰ ἐπιτελέσῃ:
Πρὸς τὸν Θεὸν ὡς δημιουργόν του, πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἄτομον, καὶ
πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς συντρόφους αὐτοῦ ἐν τῷ βίῳ. Αἱ σχέσεις
δὲ αὐταὶ συνδεόμεναι στενῶς πρὸς ἀλλήλας δυσκόλως ἀποχωρί-
ζονται ἢ δὲ ἀμοιβαία αὐτῶν μετὰβασις ἐκπληροῦται λεληθότως.

Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρῶτον ὡς τὸν ἔσχατον,
τὸν ἕνα ὡς τὸν ἄλλον. «Εἰμὶ μὲν κἀγὼ θνητός, ἴσος ἅπασιν,
» καὶ γῆγενῆς ἀπόγονος πρωτοπλάστου, καὶ ἐν κοιλίᾳ μητρὸς ἐγλύ-
» φην σάροξ δεκαμηνιαῖον χρόνον παγεῖς ἐν αἵματι ἐκ σπέρματος
» ἀνδρὸς καὶ ἡδονῆς ὑπὸν συνελθούσης· καὶ ἐγὼ δὲ γενόμενος ἔ-
» σπασα τὸν κοινὸν ἀέρα καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοιοπαθῆ κατέπεσον γῆν,
» πρῶτην φωνὴν τὴν ὁμοίαν πᾶσιν ἴσα κλαίων· ἐν σπαργάνοις ἀ-
» νευτράφην καὶ ἐν φροντίσιν. Οὐδεὶς γὰρ βασιλεὺς ἐτέραν ἔσχε
» γενέσεως ἀρχὴν· μία δὲ πάντων εἰσοδος εἰς τὸν βίον ἐξοδός τε
ἴση» (Σοφία Σολομ. Κεφ. Ζ'). Ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ πάντες
προῆλθον. Εἶναι δὲ ὁ Θεὸς ὁ κύριος τοῦ κόσμου, ὁ κύριος τοῦ
ἀνθρώπου. Ἐάν τε δὲ Θεὸς οὗτος ὀνομασθῆ, ἐάν τε ἄλλως, ἐνυ-
πάρχη ἐν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ἢ εὐσυνειδήτος ἀναγνώρισις,
Ὁ ν τ ο ς τινὸς ἀνωτέρου, δηλ. τοῦ Ὁντος Ἐκείνου τοῦ ὄν-
τως Ὁ ν τ ο ς, καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος περὶ Αὐτοῦ εἴτε ἀτελεῖ, εἴτε
οὐδεμίαν δύναται νὰ λάβῃ ἀκριβῆ παραστατικὴν ἰδέαν. Ὅσῳ δὲ
ἐντελέστερον εἶναι τὸ ὄν, τόσῳ μᾶλλον ἢ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου
πρὸς Αὐτὸ εἶναι εὐδιάκριτος, τόσῳ ἀνωτέρα καθίσταται ἢ ἀνθρω-
πίνῃ ἀξία καὶ ἑυθυμίζει οὗτος τὸν τε βίον του καὶ τὰς πράξεις
του πρὸς Ἐ κ ε ἰ ν ο. Ἡ ὀρθὴ ἔρευνα τῆς σχέσεως ταύτης ἄγει εἰς

τὴν σοφίαν καὶ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐγενῆ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ
βαθεῖα διάγνωσις τοῦ ΘΕΟΥ ΕΝ ΤΩΙ ΦΩΤΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ
ἐπάγει τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν πρὸς Αὐτὸν πίστιν, ἣτις ὡς ἡ ἔκ-
φρασις τῆς σχέσεως τοῦ πεπερασμένου ἀνθρωπίνου πλάσματος
πρὸς τὸν ἄπειρον, καὶ ἄπλαστον, καὶ ἄκτιστον Θεόν, ἄγει εἰς τὴν
προαίσθησιν τῆς ἀθανασίας καὶ διεγείρει τὰ αἰσθητά του κα-
θήκοντος, τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀγάπης ὑπὸ εὐγενεστέραν καὶ ὑψη-
λοτέραν ἐννοιαν.

Ἡ ἐννοια τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ΘΕΟΝ ἐκκαλεῖ
ἐν ἐκείνῳ τὴν συνειδησιν τοῦ προορισμοῦ του ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς τὸν
ἐπανάγει πρὸς ἑαυτὸν ἵνα ἑυθυμίσῃ τὰς σχέσεις καὶ πράξεις του
συμφώνως πρὸς τὴν ἀποστολὴν του καὶ τὰ καθήκοντά του, μελε-
τῶν καὶ σπεύδων πάντοτε πρὸς ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς καὶ ἀπο-
φεύγων τὸ ταπεινὸν καὶ ζωῶδες. Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἐπλασε μόνον
ἕνα, ἀλλὰ πολλοὺς ἀνθρώπους διεσκόρπισεν ἐπὶ τῆς γῆς. Πάντα
δὲ τὰ πλάσματα ταῦτα ἕνα ἔχουσι κοινὸν Πατέρα, τὸν Θεόν,
καὶ μίαν κοινὴν κατοικίαν, τὴν γῆν. Ἐντεῦθεν ἡ σχέσις τοῦ ἀν-
θρώπου πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Τί ἔστι ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ
τούτῳ ἢ τὸ μετὰ τὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ὁμοίων του καθέσθον
ἀφορᾷ ἑαυτὸν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ὁμοίους πρὸς ἑαυτόν; Ὁ-
πως δὲ τὸ καθ' ἕναστος ἄνευ τοῦ ὅλου καὶ τὸ ὅλου ἄνευ τοῦ ὅ-
λου δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, οὕτω ἢ τριάς αὕτη ὀποτελεῖ φυσικὸν
τινα καὶ ἀναγκαῖον σύνδεσμον. Το τῆρεῖν τὸν σύνδεσμον τοῦτον
καὶ ἐν τούτῳ καλῶς βιοῦν εἶναι τὸ ἀληθὲς πρόβλημα τοῦ ἀνθρώ-
που, ὁ ἀληθὴς αὐτοῦ προορισμὸς ἐπὶ τῆς γῆς Ἰδοὺ τὸ κέντρον
περὶ ὃ στρέφεται ὁ Τεκτονισμὸς.

Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ὑπῆρξαν ἄνθρωποι καὶ θὰ ὑπάρχωσιν, οἵ-
τινες μακρὰν τοῦ καθημερινοῦ καὶ συνηθῶτος τοῦ κόσμου ἐπιτη-
δεύματος, ὅπερ παρακολουθεῖ τὸν αὐτόματον ῥόθον τῶν κυμάτων,
παρακινδυνεύουσιν ἐν τῷ ἀνοικτῷ πελάγει, καὶ διὰ τοῦ ἐλευθέ-
ρου αὐτῶν βλέμματος πρὸς τὴν ἤσυχον ἐπιφάνειαν ἐπιζητοῦσι
τὴν διεύθυνσιν, ἣτις ἄγει πρὸς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα. Ὅτι δὲ ἐν-
ταῦθα συγγενῆ πνεύματα συννεοῖ εἶναι φυσικόν. Οὕτω λοιπὸν
ἐν σμικρῷ κύκλῳ συνίσταται κατὰ πρῶτον ἀγῶν εὐγενῆς, Ἐπὶ
τοιούτων βάσεων ἐρείδεται ἢ ἐλευθέρω τεκτονικῇ καὶ δὲν εἶναι
τέκτων τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ στοιχεῖον μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος συστα-
θέν. Ἄν μυστήριον εἶναι αἱ ὑψίσται τῆς ἀνθρωπότητος ἰδέαι, τό-
τε καὶ ὁ Τεκτονισμὸς θὰ μένη τοιοῦτος.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ἐλεύθερος τέκτων, τὸ ἀνώτατον ΟΝ περὶ πολλοῦ ποιεῖται, εὐνόητον εἶναι οὗτος δὲν εἶναι ἄθρησκος ὡς οἱ πολλοὶ ἐσφαλμένως δοξάζουσι. Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ ἐλευθέρου τέκτονος εἶναι ἢ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις. Βεβαίως ὠρισμένην πίστewς διδασκαλίαν δὲν διατάττει ἢ τεκτονική, διότι δὲν ἀσχολεῖται περὶ τὰ δόγματα, ἀλλὰ περὶ γενικὰς ἀληθείας, αἵτινες εἰς πάντα τὰ θρησκευόμενα εἶναι κοιναί. Διὰ τοῦτο δέχεται ἐν ἐαυτῇ πάντα, ἀδιαφοροῦσα ὡς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ δογματικὰς αὐτῶν δοξασίας. Οὕς ἔξω χωρίζουσι θρησκευτικαὶ ἔριδες, αὕτη δέχεται καὶ ἐνοῖ διὰ τῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης καὶ ἀνοχῆς.

(Τὴν συνέχειαν εἰς τὸ ἐπόμενον).

Δ. Κ. Παπαγεώργιος.

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Ἀπῆλθεν εἰς Μερσίνην ὁ αὐτόθι μεγαλέμπορος ἀδ. Α. Κ. Μαυρομαμάτης, μετὰ τῆς ἀξιοτίμου συζύγου του, ἀφοῦ ἐπὶ μῆνα διέτριψεν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν. Εἰς τὸν ἀδ. Μαυρομαμάτην ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὁ ἀργυροῦς Σταυρὸς τῶν Ἰπποῶν τοῦ Β. Τάγμ. τοῦ Σατήρος διὰ τὰς ὑπὲρ ἐθνικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν σιοπῶν γενναίως δωρεάς· δι' ὃ συγχαίρομεν αὐτῷ ἀδελφικῶς, εὐχόμενοι ὅπως συνεχίσῃ τὰς καλὰς ταύτας ὑψηροσύνης του ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἐν Μερσίνῃ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὁ ἀδ. Σεβ. τῆς Σ. Ἀθηνᾶς Σ. Ἀντωνόπουλος κυνηγῶν ἐν Σουνίῳ κατέπεσεν ἀφ' ὑψηλοῦ βράχου καὶ ὑπέστη θλάσιον τῶν νεύρων κατὰ τὴν δεξιᾶν χεῖρα, ἔξ οὗ οὐχὶ ὀλίγας ὑπέστη ἀλγηδόνας καὶ παρέμεινεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπὶ ἑκανὰς ἡμέρας. Εὐτυχῶς ἐκ τῆς πτώσεως ταύτης δὲν ὑπέστη ἄλλο τι σοβαρῶτερον, ἢ δὲ ὑγεία τοῦ ἀγ. ἀδ. βαίνει γοργῶς εἰς ἀνάρρωσιν.

— Ἀπῆλθεν εἰς Ἀηξούριον ὁ ἀδ. Π. Σπετσειῆρης.

— Ὁμοίως ἀπῆλθεν εἰς Ἀργαστόλιον ὁ ἀδ. Π. Γεράκης, ἀφοῦ ἐπὶ βραχὺ διέτριψε πλησίον ἡμῶν.

— Ἀφιχθεὶς ἐκ Σύρου ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς ἐν Ἀθήναις ὁ ἀδ. Θ. Καμπάνης ἱατρός, κατόκησε δὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πινακοτῶν, ἀρ. 3, ἐν τῇ μεγάλῃ οἰκίᾳ Σηλήμαν, ὅπου δέχεται καὶ τοὺς ἀσθενεῖς του.

— Ἀπολυθεὶς πρὸ μηνός, ἐκ τῆς θύσεως σχολάρχου ἐν Ἀηξουρίῳ, διαρρίσθη καὶ πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὁ ἀδ. Π. Σπετσειῆρης, διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν. Συγχαίρομεν.

Π α ρ ὀ ρ α μ α. Ἐν φυλ. Ἀύγουστου σελ. 122 στίχ. 15 ἀντι Βρούτου ἀνάγνωθι Βρούνου.

